

Getrouwd in 1943 (geschreve in 1992)

In d'n ôolog ben 'k getrouwd, in 1943. 't Was netuulijk een hêele tobberaosie om aalles bij mekaor te krijge. We hadde al 'n jaer of vier veking, dus we hadde al zô 't êên en aander bij mekaor gescharreld. 't Mêêste kwam bij m'n maaisie op zolder te staon, zôôas een serrevies, vurreke, lepels en messies. Afijn, je weet wel hoe dà gong. 't Mêêste spul kregge me bij mekaor deur te ruile mè bonne. Zôôwat aalles was toe op d'n bon. Mè tebaks-, vlees- of suikerbonne kò je nog wel-is wà voor mekaor krijge. In mekaor gedraaid pepier noemde ze pepiertouw en daer wiere ok matte van gemaakt, die wazze nog staarek ok.

Nou ja, toen 't zô wijd was, zouwe me bij m'n oudste zuster intrekke, want huize daer kò je verlôôpig nie aankomme. Aan 'n slaepkaomertie hà je genogt en ete gong aaltijd wel, aandere zette je d'r mor 'n taofeltjie bij. 't Gong vroeger toch aamel veul makkelijker as nou, glôô 'k. Je hielep mekaor veul meer. Mè bij mekaor gespaorde textielpunte hà 'k 'n donkerblauw pak kanne kôôpe en voor de bruid een mantelpaksie en 'n bloesie. 'k Had ok een schoenebon, mor dan hà je nog gêên schoene, want de winkels konne d'r nie meer aankomme. Aalles afgelôôpe en overaal gevrooge, mor niks hoor. Op 't lest hoorde ik van iemand dat 'r op Oud-Alblas een winkelier zat die nog wel schoene zou hebbe. Veruit dan mor. Toe me de klere hadde en de koetsies besteld wazze, mos t'r nog 'n bruidsboeket

komme. Dat wier deur m'n zwaoger in Dordt geroole met de nôôdige mellekbonnechies, want hij was mellekboer.

Aaindelijk kon d'r dus getrouwd worre. Aallebaai in mooie klere en met 'n mooi boeket. Witte blommechies, groene taksies en witte linte van pepier. (De blomme zalle ok wel suregaot gewist zijn, want 'k het dezellefde laeter nooit meer in 't echt gezien.) Met de familie naer 't gemêêntehuis. Bij 't voorleze van de huwelijksacte is 't bekant misgegaon, want d'n amtenaer van d'n burregelijke stand had 'n klaain spraokgebrek. Bij sommige letters stotterde die. Toe die bij mijn voornaom was, Johan, Frederik, Willem, klonk 't: "Ffff, fff, fff, Frederik Willem." Achter in de trouwzaol wier d'r al aerdig gegiecheld en zellef mos 'k ok m'n neus dichtnijpe om me goed te houwe. Mor ja, we wazze toch getrouwd. Vollegende week zà 'k 'r nog meer over vertelle.

J. F. W. Görtemöller (1921 - 2003)